

PHẦN IX

Trong khi Mẫn Khuê có dấu hiệu đáng mừng vì cô từ từ nhớ ra từng sự việc thì Khải My có điều đồng lo.

Khải My buồn bã ít nói có vẻ trầm cảm. Khoa Trung khám bệnh và động viên cô uống thuốc:

– Cô ráng uống thuốc cho chóng khỏi rồi về nhà.

Khải My cười cay đắng:

– Tôi không muốn về đâu cả.

– Sao thế ? Khỏe mạnh thì phải về nhà chứ ?

– Làm như anh lo cho tôi dữ.

Khoa Trung nhăn mặt:

– Tôi chỉ mong cô cai nghiện tốt và bình phục sức khỏe. Thầy thuốc nào cũng thế thôi.

Nhìn Khoa Trung chòng chọc, Khải My cười khẩy bất bẻ:

– Anh lo cho tôi chỉ vì anh là thầy thuốc ?

Khoa Trung hỏi lại:

– Cô còn đòi hỏi gì hơn nữa ?

Khải My ngạo nghễ đáp:

– Tôi muốn anh phải chấm dứt với con Mẫn Khuê. Hãy đuổi nó ra khỏi đây và 1 mình anh lo cho tôi.

Dù bực tức nhưng Khoa Trung cố dịu giọng:

– Cô không nên nói thế!

Khải My lồng lên, quắc mắt nhìn Khoa Trung:

– Tôi nói không phải sao ? Anh bỏ tôi, lén lút lên đây với nó. Thế mà nó chối đây đây.

Khoa Trung cau mặt:

– Cô nói năng phải lựa lời!

– Tôi nói thế đó, anh sợ à ? Anh đã bị nó quyến rũ rồi. 2 người hẹn hò nhau là việc ở đây. Hừ! Tình tự chứ làm việc gì.

– Tôi nói cho cô biết là tôi làm việc ở 1 trạm xá ven biển Đại Lãnh chứ không phải ở đây.

Khải My vẫn không tin:

– Thế sao anh lại ở đây.

– Vì Mẫn Khuê bị cô xô té cần thương nên tôi đến đây chăm sóc.

Khải My xỉ ngón tay vào trán Khoa Trung:

– Vậy là đã rõ! Anh đừng hòng chối cãi.

Khoa Trung tức khí nói nhanh:

– Tôi không chối cãi. Đúng, tôi đã yêu Mẫn Khuê. Chúng tôi sẽ sống bên nhau.

– Anh dám nói thế à ?

– Giữa tôi và cô không có gì cả.

Chợt nhớ phải dịu ngọt khi chăm sóc Khải My để cô mau lành bệnh, nên Khoa Trung dè nén cơn giận để khỏi gây sự.

Mấy ngày liên tiếp, Khoa Trung lo chăm sóc Khải My, anh phát hiện nhiều dấu hiệu lạ ở Khải My. Cô bị bệnh ngoài da, rồi viêm phổi nặng, sốt cao, cô bị đi tiêu chảy kéo dài.

Khải My ngày càng tiêu tụy, cô nói với Khoa Trung:

– Hãy đưa tôi về Sài Gòn đi, ba tôi có bệnh viện tư. Ở đây các người chẳng trị được gì cả.

Khoa Trung gật đầu:

– Để tôi bảo Tàn Khương khám bệnh cho cô!

Khải My gất lên:

– Khỏi khám gì cả!

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở, Tàn Khương đưa ca sĩ Phong Đình đến:

– Có người đến thăm cô đây.

Khoa Trung lịch sự bước đi ra ngoài cùng Tần Khương. 2 người trao đổi nhau về tình trạng của Khải My.

Còn lại Phong Đình và Khải My trong phòng, anh hỏi nhanh:

– Em khỏe chứ ?

Khải My xẵng giọng trách móc:

– Anh đợi tôi sắp chết mới đến thăm phải không ?

Phong Đình nhăn mặt:

– Khổ quá! Em phải thông cảm. Anh bận công việc làm ăn.

Khải My chì chiết:

– Anh đi hú hí với con ả Đan Huệ thì có ?

Nhìn cô người mẫu xinh đẹp mỹ miều ngày nào, giờ hốc hác bơ phờ trên giường bệnh, Phong Đình lắc đầu ngao ngán. Anh còn nghĩ chút tình mà đến thăm Khải My.

Phong Đình nhẹ giọng động viên:

– Em đừng nói nhiều. Hãy ráng điều trị cho hết bệnh rồi về.

Khải My bầu vú vào Phong Đình:

– Anh hãy đưa em về Sài Gòn đi Phong Đình!

Phong Đình buông giọng thẳng thừng:

– Anh chỉ ghé thăm em thôi. Còn việc của em thì gia đình em lo!

Khải My vẫn nắm chặt Phong Đình như sợ anh biến mất:

– Đừng bỏ em mà Phong Đình! Hãy đưa em về Sài Gòn!

Phong Đình nói nhanh:

– Chúng ta hãy chia tay nhau. Tôi đã có Đan Huệ rồi.

Anh mở ví lấy tiền đưa cho Khải My:

– Tôi tặng em 1 ngàn đô để trị bệnh.

Khải My lắc đầu:

- Không! Không! Em không cần tiền của anh!
- Em cần phải có tiền để lo chi phí chữa bệnh. Thôi, anh về đây.

Phong Đình đến vội vã và đi vội vã. Dường như anh sợ níu kéo của Khải My hay là anh muốn trốn chạy 1 điều gì.

Phong Đình bỏ đi. Khải My hụt hẫng chơi vơi.

Phong Đình thật sự lia bỏ cô. Anh tuyên bố thẳng thừng chia tay Khải My và cặp bồ với Đan Huệ. Còn Khoa Trung thì nói không có gì với Khải My cả, anh chỉ yêu Mẫn Khuê.

Khải My chỉ là kẻ bị lãng quên bị vứt bỏ.

Người mẫu Khải My bị ruồng bỏ thảm hại thế này sao ? Tức giận, đau buồn, tuyệt vọng, Khải My chẳng biết làm gì. Cô la hét, đập phá cho hả. Nhưng có gì để đập phá ? Khải My ném mền gối văng tung tóe, rồi ngồi thờ ra, mệt rũ rời.

Trong phút chốc, Khải My không còn thiết tha gì đến cuộc sống nữa. Cô sẽ chết.

Nước uống hết 1 vốc thuốc đang nắm trong tay.

Trò chuyện với Tần Khương, Khoa Trung bước ra ngoài. Thấy Phong Đình vội vã rời trung tâm ra về, Khoa Trung hấp tấp bước nhanh đến phòng của Khải My.

Khoa Trung hốt hoảng khi thấy Khải My nằm gục dưới bàn, vớ thuốc vương vãi xung quanh với ly nước còn uống dở. Biết chuyện gì xảy ra, Khoa Trung bế thốc Khải My đi cấp cứu.

Nhờ phát hiện kịp thời, Khải My được cứu chữa.

Tỉnh dậy, Khải My la hét lung tung:

- Tôi muốn chết, tại sao anh cứu tôi ?

Khoa Trung nhẹ giọng an ủi:

- Cuộc đời cô còn dài, cô vẫn có thể sống có ý nghĩa hơn.

Khải My gào lên:

- Tôi chán sống, tôi muốn chết, anh nghe rõ chưa.

– Cuộc sống rất đẹp. Mọi người hãy yêu cuộc sống chứ đừng lìa bỏ.

Khải My bực dọc:

– Anh cứ yêu cuộc sống của anh. Còn tôi muốn chết sao không cho tôi chết.

Khoa Trung xoa dịu:

– Cô không được chết!

– Tôi muốn chết để mọi người hối hận.

Tần Khương bước vào anh bảo với Khoa Trung:

– Mà hãy để tao chăm sóc Khải My. Thấy mà, cô ấy càng tức giận thêm.

Khoa Trung gật đầu, bước ra. Tần Khương cho Khải My uống chút sữa rồi hỏi:

– Nào, có chuyện gì cô hãy nói tôi nghe đi! Cô làm như thế không sợ ba mẹ cô buồn sao ?

Khải My hần học:

– Tôi ghét bọn đàn ông.

– Cụ thể là ai ?

– Gã Phong Đình, hắn lừa gạt tôi. Tôi có thai với hắn, hắn bảo còn tương lai sự nghiệp, chỉ yêu chứ không cưới. Tôi giận nên lấy Khoa Trung. Bây giờ hắn bỏ rơi tôi chạy theo diễn viên Đan Huệ, tôi không thiết sống nữa.

Tần Khương an ủi:

– Cô còn trẻ đẹp, có biết bao người hâm mộ, đừng nghĩ đến Phong Đình nữa.

Khải My nóng nảy:

– Khoa Trung đâu có hâm mộ tôi. Anh ta cưới tôi nhưng vẫn yêu Mặc Khuê.

– Cô đừng nghĩ đến 2 người đàn ông này nữa. Vẫn còn nhiều người si mê cô mà.

Khải My hỏi giọng ráo hoảnh:

– Thế anh có si mê tôi không ?

Tần Khương nói nhanh:

- Tôi có vợ sắp cưới rồi.
- Thế thì ai si mê tôi, anh nói đi!

Tần Khương đáp bừa:

- Chắc chắn những người đồng nghiệp cùng lĩnh vực với cô.

Khải My lắc đầu:

- Anh chỉ lừa tôi.

Rồi cô lại mím môi:

– Thật ra, vẫn còn nhiều người đàn ông theo đuổi tôi. Tôi sẽ về Sài Gòn tìm họ. Tôi gì phải chết, tại tôi tức Phong Đình muốn cho hấn hối hận.

Tần Khương cất giọng khuyên nhủ:

- Cô hãy ráng tỉnh dưỡng, uống thuốc cho mau hồi phục sức khỏe.

Khải My ngoan ngoãn uống thuốc trước những lời động viên của Tần Khương.

Sau đó anh yên tâm ra ngoài khi thấy Khải My đã ngủ say.

Tần Khương trầm giọng thông báo:

- Kết quả xét nghiệm cho thấy Khải My bị nhiễm HIV.

Khoa Trung thẳng thốt kêu lên:

- Trời ơi! Khải My bị nhiễm ư ?

Tần Khương nhìn bạn đây ái ngại:

- Trong cuộc sống vợ chồng, mà có quan hệ với cô ấy phải không ?

Khoa Trung lắc đầu khẳng định:

– Tao và cô ấy xung khắc nhau mãnh liệt. Mạnh ai nấy sống, tao chưa bao giờ gần gũi với cô ấy.

Tần Khương kêu lên giọng mừng rỡ:

– Ôi! Vậy là đáng mừng! Tao cứ tưởng tai họa ập xuống đầu mày.

Khoa Trung bần khoăn hỏi:

– Là do Khải My tiêm chích hay quan hệ với Phong Đình.

– Có thể là do cả 2.

Tần Khương trả lời Khoa Trung rồi cất giọng lo lắng:

– Nếu Phong Đình bị bệnh, hắn sẽ tiếp tục lây bệnh cho nhiều người khác nữa, thật là nguy hiểm!

Khoa Trung lộ vẻ căng thẳng:

– Phải làm sao ngăn chặn đây ?

– Phải lên mạng Internet thông báo chung.

– Còn trường hợp Khải My phải tính sao đây ?

Tần Khương chép miệng:

– Tao sẽ làm xét nghiệm cho Khải My lần nữa. Tạm thời phải giấu cô ấy, chúng ta để ở đây trị bệnh. Chỉ báo tin cho ba mẹ cô ấy biết thôi.

Khoa Trung thở dài:

– Khải My vừa bị bệnh tật hành hạ, lại vừa uống thuốc tự tử, sức khỏe khó mà hồi phục.

– Mày báo tin cho ba Khải My biết nhé.

– Mày báo đi! Ông ấy đang bắt mẫn tao.

– Cũng được! Để tao gọi điện báo cho ông ấy ngay.

– Đúng là tai họa ập xuống đầu Khải My quá nặng. Cứ tưởng cô ấy chỉ sa vào nghiện ngập ma túy, nào ngờ còn vương căn bệnh thế kỷ.

Khoa Trung than thở rồi bần chồn bảo:

– Chúng ta phải làm gì để giúp cô ấy đây ?

Tần Khương buột miệng:

– Chúng ta chỉ biết làm những gì mà kiến thức y học đã trang bị cho mình. Làm hết khả năng.

Khoa Trung trầm giọng:

– Bệnh này thì không thể nói là còn nước còn tát.

– Chúng ta hy vọng y học có thứ thuốc đặc trị chữa bệnh AIDS cho nhân loại.

– Hy vọng và cầu nguyện cho Khải My chứ biết làm sao hơn.

Tần Khương nhắc nhở Khoa Trung.

– Mà cũng đừng nói cho Mẫn Khuê biết, chỉ làm cho cô ấy nghĩ ngợi thêm thôi chứ chẳng ích gì.

– Tao biết mà.

2 người thống nhất nhau giấu kín mọi chuyện và âm thầm lo chữa trị cho Khải My.

Nghe Tần Khương gọi báo hung tin, ông Khải Tân hồi hả đi ngay lên Đà Lạt.

Tần Khương mời ông vào phòng làm việc trình bày mọi lẽ.

Ông Khải Tân nóng nảy hỏi nhanh:

– Cậu có chắc là xét nghiệm có đúng không ? Coi chừng bị lầm đó.

Tần Khương buồn bã đáp:

– Chắc chắn rồi bác! Khải My có dấu hiệu của căn bệnh. Chúng cháu đã xét nghiệm cẩn thận rồi và giấu biệt Khải My.

Ông Khải Tân nhìn Tần Khương hỏi với giọng nghi ngờ:

– Các cậu ở đây điều trị cai nghiện thế nào ? Liệu Khải My có bị lây bệnh từ đây không.

Tần Khương khẳng khái:

– Ở trung tâm tụi cháu điều trị rất cẩn thận. Chúng cháu biết tiêm chích ma túy là 1 nguyên nhân lây nhiễm HIV mà. Khải My bị lây bệnh trước khi đưa vào đây cai nghiện, bác ạ.

Ông Khải Tân khó chịu:

– Cậu khẳng định như thế à ?

– Vâng. Khải My cai nghiện lâu hơn người khác, cô ấy có dấu hiệu của bệnh viêm phổi sốt cao, tiêu chảy.

Ông Khải Tân lo lắng:

– Khải My có biết nó bị nhiễm bệnh.

Tần Khương ân cần:

– Tạm thời chúng cháu chưa cho cô ấy biết kết quả xét nghiệm.

– Tốt! Cứ giấu biệt nó!

– Cháu nghĩ như thế là để Khải My chữa trị.

Ông Khải Tân buông giọng sâu nã:

– Tôi nghe nói vướng vào căn bệnh quái ác này chỉ có chết chứ đâu có chữa trị được.

– Thời gian phát bệnh còn kéo dài. Trước mắt cứ lo chữa trị bác ạ.

Ông Khải Tân gật nhẹ:

– Tùy các cậu. Có điều phải giấu kín chuyện này kẻo mang tai tiếng chúng tôi khó làm ăn.

Tần Khương ra chiều cảm thông:

– Cháu biết rồi. Nhưng với Khải My chỉ giấu tạm thời, rồi sau đó hãy cho cô ấy biết để ngăn ngừa lây bệnh bác ạ.

Ông Khải Tân nóng mũi nạt ngang:

– Cậu nói Khải My lây bệnh à ?

Tần Khương thật lòng nhận định:

– Chúng cháu chỉ ngại sống phóng túng mà lại không biết mình bị nhiễm HIV.

– Cậu nói con tôi sẽ gây bệnh cho người khác ư ?

– Ngừa bệnh vẫn hơn bác ạ.

Ông Khải Tân bực tức lớn tiếng:

– Cũng tại thằng Khoa Trung mà ra.

Tần Khương ngạc nhiên bênh bạn:

– Khoa Trung đâu có lỗi gì trong chuyện này.

Ông Khải Tân vẫn kết tội:

– Nếu nó yêu thương lo lắng cho Khải My thì đâu có chuyện này xảy ra.

Tần Khương buông câu nhận định:

– Khải My sống rất phóng túng và đã quan hệ với ca sĩ Phong Đình trước đó rồi bác ạ. Không phải tại Khoa Trung thiếu quan tâm đến cô ấy đâu.

– Tôi thấy nó vô trách nhiệm quá.

– Khoa Trung không vô trách nhiệm đâu bác. Chỉ tại cuộc hôn nhân mà bác xếp đặt là gượng ép không có kết quả.

Giọng ông Khải Tân đầy vẻ đay nghiến:

– Thằng Khoa Trung là kẻ vong ân bội nghĩa. Nó còn muốn gì nữa. Tôi lo cho nó 1 cuộc sống sung túc, 1 cuộc hôn nhân tốt đẹp.

Tần Khương chùng giọng:

– Hôn nhân không có tình yêu thì không thể tồn tại đâu bác.

Ông Khải Tân hần học:

– Tuổi trẻ các cậu động tới là nói chuyện tình yêu.

Tần Khương triết lý:

– Tình yêu làm cho người ta sống tốt, yêu đời và hăng say làm việc.

Ông Khải Tân xua tay:

– Đẹp ba ái triết lý của cậu lại đi. Hãy tập trung lo cho Khải My.

– Vâng. Chúng cháu vẫn lo cho Khải My. Xin hỏi ý bác thế nào ?

– Ý gì ?

– Bác để Khải My lại trung tâm này cho chúng cháu lo hay muốn đem về bệnh viện thành phố ?

– Tạm thời để nó ở đây rồi tôi tính.

Ông Khải Tân trả lời và căn dặn:

– Ở đây phải tuyệt đối giữ bí mật. Tôi không muốn người ta biết người mẫu Khải My nghiện ma túy lại bị nhiễm HIV.

Tần Khương gật đầu:

– Bác yên tâm. Chúng cháu phải giữ uy tín cho Khải My chứ.

Ông Khải Tân lấy ra 1 số tiền đưa cho Tần Khương.

– Tôi gửi cậu 1 ít tiền để lo chi phí thuốc thang cho Khải My. Mọi việc tôi trông cậy vào trung tâm.

– Bác cứ yên tâm và tin vào chúng cháu.

Ông Khải Tân thở dài:

– Không tin vào cậu, tôi còn biết tin ai nữa đây.

Rồi ông bảo Tần Khương đưa ông vào thăm Khải My.

Khải My đang được Khoa Trung vỗ về cho ăn cháo. Thấy ông, cô không chịu ăn nữa và gọi:

– Ba!

– Ba lên thăm con nè. Ráng bình phục nhé!

Khải My cất giọng ráo hoảnh:

– Con hết bệnh rồi mà ba.

Ông Khải Tân vỗ vai con gái:

– Ủ. Con hết bệnh rồi, ba mừng...

Trông Khải My xanh xao tiêu tụy mà ông Khải Tân se sắt lòng. Nghĩ đến căn bệnh thế kỷ mà con đang mang, ông không dám nhìn lâu vào Khải My.

Ông khẽ nhắc nhở:

– Con ráng ăn và uống thuốc nhé.

– Con hết bệnh rồi uống thuốc chi ba ?

- Uống cho khỏi hẳn.
- Rồi ba đưa con về nhà nghe.

Vuốt tóc Khải My, ông Khải Tân hứa hẹn:

- Ủ, ba đưa con về nhà.

Mắt Khải My sáng lên:

– Con về để gặp những người đồng nghiệp. Con muốn đi chơi, đi biểu diễn thời trang.

Khoa Trung đưa mắt nhìn ông Khải Tân, ông quay sang chỗ khác, rồi bỗng nói với Khải My:

- Để bà gặp bác sĩ Tần Khương 1 chút.

Nói xong, ông đi nhanh và bàn với Tần Khương việc đưa Khải My về Sài Gòn.

Khải My được trở về căn biệt thự xinh xắn của họ, được trở về căn phòng quen thuộc của cô.

Nhưng Khải My cảm thấy không còn vui tươi phấn khởi như ngày nào nữa. Mệt mỏi rồi, Khải My không tha thiết với việc đi chơi. Suốt ngày cô nằm ủ dột trong phòng.

Chẳng ai đến phòng của Khải My để cô trò chuyện. Ông bà Khải Tân thì đi suốt ngày. Đến khi đối diện với Khải My, 2 người buồn buồn khiến cô cũng không muốn nói gì.

Chị Năm mang cơm vào cho Khải My:

- Mời cô Hai ăn cơm.

Khải My lắc đầu nguây nguậy:

- Em không ăn cơm đâu, ngán lắm.

Chị Năm nhỏ nhẹ:

– Cô muốn ăn gì nói tôi nấu cho.

Khải My vẫn lắc đầu, chị Năm gợi ý:

– Cô ăn xúp nghe, hay cháo thịt, mì, phở.

– Không ăn mà.

Chị Năm nài nỉ mãi, cuối cùng Khải My đồng ý ăn phở. Chị chạy đi mua ngay tô phở thơm lừng mang về cho cô.

Khải My uể oải ăn được 1 ít. Chị Năm ngồi theo dõi Khải My ăn như để đo lường sức khỏe của cô.

– Chiều tôi nấu xúp cho cô ăn. Hãy cố ăn cho mau khỏi bệnh.

Mặt Khải My nhăn nhó thảm hại:

– Tôi bệnh gì mà ai cũng bắt ăn và uống thuốc cả vậy.

Không biết gì, chị Năm đáp bừa:

– Cô bị cảm cúm, viêm phổi. Ở Đà Lạt lạnh nên ông rước cô về đây.

Bưng ly cam vắt, đưa cho Khải My, chị Năm nài nỉ:

– Cô uống ly cam vắt cho khỏe.

– Cam chua lắm.

– Cam này ngọt, cô uống đi.

Ăn cũng nài nỉ, uống thuốc của nài nỉ.

Hớp mấy ngụm nước cam vắt rồi Khải My uể oải nằm xuống giường chị Năm thu dọn các thứ rồi bước ra ngoài.

Từ Đà Lạt, Khoa Trung về Sài Gòn mua thuốc đặc trị cho Khải My. Anh đến nhà gặp ông Khải Tân.

Giọng ông gay gắt khi thấy Khoa Trung:

– Cậu còn đến đây là gì nữa ?

Khoa Trung thân nhiên trả lời:

– Tôi đến thăm bệnh Khải My mua mấy thứ thuốc đặc trị cho cô ấy.

Ông Khải Tân chua chát hỏi:

– Cậu còn nghĩ đến nó ư ?

Khoa Trung đáp với giọng khăng khái:

– Tôi với Khải My không duyên nợ không tình nghĩa nhưng vẫn có tình người. Thấy cô ấy bệnh, tôi cũng khổ tâm lắm.

Bà Thúy Sa ngồi bên cạnh chồng đế vô:

– Chứ không phải cậu mừng khi thấy Khải My bị bệnh sao ?

Khoa Trung nóng mặt:

– Sao bà nói vậy ? Dù gì tôi cũng là 1 bác sĩ chuyên trị bệnh. Tôi mong mọi người khỏe mạnh chứ.

Bà Thúy Sa bĩu môi:

– Nhưng với Khải My thì cậu mong nó bệnh.

Khoa Trung khó chịu kêu lên:

– Trời ơi! Bà đừng đặt điều như thế! Tôi là người có lương tâm. Tôi chỉ muốn Khải My khỏi bệnh.

Bà Thúy Sa vẫn nặng nề trách móc Khoa Trung:

– Tôi chỉ sợ với Khải My thì cậu mong khác.

Khoa Trung khăng khái đáp:

– Nếu không nghĩ đến sức khỏe của Khải My thì tôi không đến đây.

Bà Thúy Sa cất giọng phũ phàng:

– Vợ chồng tôi và cả Khải My đều không mong cậu đến đâu.

Khoa Trung tức anh ách. Sao ông Khải Tân và bà Thúy Sa không chịu hiểu cho anh đến đây bằng tấm lòng thành thật. Khoa Trung chỉ muốn đi về, nhưng anh đành nén cơn tức giận.

Lấy mấy hộp thuốc ra để trên bàn, Khoa Trung nói với ông Khải Tân:

– Đây là những thứ thuốc đặc trị, tôi mua cho Khải My, bác nhớ cho cô ấy uống mỗi ngày.

Bà Thúy Sa nhíu mày:

– Ai cần mấy thứ thuốc của cậu. Dem về đi!

Có lẽ thấy sự vô lý của vợ đối với Khoa Trung, ông Khải Tân dịu giọng:

– Thôi mà bà, cậu ấy có lòng đem thuốc đến đây.

Giọng bà Thúy Sa nặng trĩu:

– Cậu ta đến đây chỉ làm cho tôi thêm tức giận. Tại cậu mà Khải My mới như thế.

Khoa Trung cao giọng:

– Khải My bị bệnh, nguyên nhân không phải tại tôi đâu.

– Chứ ai, cậu nói đi! Cậu không biết lo cho nó.

Khoa Trung nhũn nhặn đáp:

– Trước nay Khải My sống thế nào, bà cũng biết rồi.

Bà Thúy Sa gắt gỏng:

– Cậu bảo nó không đàng hoàng chứ gì ? Tôi cấm cậu đó.

Ông Khải Tân lên tiếng:

– Bà đừng trách phiền ai cả, phần số của Khải My rồi.

Bà Thúy Sa nóng nảy:

– Phần số gì ? Sao không ai vướng bệnh mà Khải My bị.

Ông Khải Tân nói với giọng buồn tênh:

– Nói mãi cũng chẳng ích gì. Tôi với bà hãy lo chăm sóc cho con, tới đâu hay tới đó.

Bà Thúy Sa thở dài thườn thọt:

– Khô thật! Khi không lại vướng bệnh không biết bao giờ chữa trị được.

Ông Khải Tân căn dặn vợ:

– Điều quan trọng là bà không được hờ môi cho Khải My biết gì cả.

Khoa Trung xin phép ông bà Khải Tân vào phòng thăm Khải My.

– Cháu muốn thăm Khải My.

Ông Khải Tân gật đầu:

– Cậu vào an ủi nó đi!

Khoa Trung bước vào phòng của Khải My.

Căn phòng vắng lặng. Đồ đạc vừa bừa bãi.

Khải My mở mắt nằm trên giường nên khi Khoa Trung bước vào, cô đã trông thấy và hỏi ngay:

– Anh đi đâu đây ?

Khoa Trung nhẹ giọng:

– Tôi ghé thăm cô.

Khải My hần học:

– Tôi chưa chết mà thăm gì.

– Nếu cô khỏe mạnh, hết bệnh thì tôi mừng.

Khải My ngồi bật dậy như muốn gây sự với Khoa Trung.

– Tôi đã cai nghiện rồi.

Khoa Trung muốn tư vấn cho Khải My về việc điều trị bệnh, nhưng cô trong tình trạng này, anh biết nói sao đây ?

Khải My nhếch môi cười. Nụ cười héo hắt buồn hiu:

– Anh còn tiếc nuôi căn nhà này sao mà ghé đây ?

– Tôi chỉ ghé thăm cô thôi.

– Tôi đâu có cần anh thăm. Anh hãy về với cô Mẫn Khuê của anh đi.

Khoa Trung cất giọng ôn hòa:

– Tất nhiên tôi về với Mẫn Khuê. Tôi ghé thăm cô nhắc nhở cô mấy điều.

Khải My xua tay:

– Tôi không cần anh nhắc nhở điều gì cả!

Khoa Trung buột miệng nói nhanh:

– Tôi nhắc là cô bị bệnh... lã rã lo tịnh dưỡng!

Khải My cười khan:

– Phải, tôi bị bệnh! Ở trung tâm cai nghiện, tôi nghe nói rồi. Về đây, ba tôi nói nữa, giờ đến lượt anh. Tôi bệnh gì, anh nói đi!

Khoa Trung đáp vội:

– Cô bị viêm phổi.

– Tôi bị viêm phổi mà mọi người làm như tôi sắp chết đến nơi vậy.

– Tại cả nhà lo cho sức khỏe của cô thôi.

Khoa Trung trả lời rồi căn dặn Khải My:

– Cô ráng uống thuốc đều đặn cho mau bình phục.

Khải My bật hỏi:

– Thuốc đâu, anh đưa cho tôi uống luôn 1 lần.

– Cô uống đều mỗi ngày chứ không phải 1 lần.

– Ai cũng dặn uống thuốc, tôi mệt mấy người quá!

Nếu vậy thì Khoa Trung phải căn dặn ông Khải Tân tự tay ông cho Khải My uống thuốc chứ đừng giao cho cô...

Khoa Trung lại bảo:

– Có uống thuốc cô mới khỏe mạnh.

– Tôi chán bệnh tạt uồn thuốc rồi. Tôi chỉ muốn đi biểu diễn thời trang đi chơi.

Khoa Trung nhẹ nhàng động viên:

– Cô hãy đi ngủ cho khỏe đi. Chừng nào bình phục rồi đi biểu diễn.

Ngước ánh mắt đờ đẫn nhìn Khoa Trung, Khải My hỏi dồn:

– Chừng nào tôi bình phục.

Không biết trả lời sao cho Khải My yên lòng, Khoa Trung phân vân. Điều nguy hiểm là Khải My không hề biết cô đang nhiễm HIV. Cô tiếp tục quan hệ thì hậu quả khôn lường.

Với cá tính của Khải My, nếu biết mình có bệnh chắc cô còn muốn trả thù đời chứ chẳng giữ cho ai.

Khoa Trung thờ ra, cố giấu vẻ âu lo. Anh phải bàn điều này với ông Khải Tân.

Khải My tiếp tục vắn vẹo Khoa Trung:

– Anh không biết chừng nào tôi bình phục sao ?

Khoa Trung ân cần bảo:

– Nếu cô thực hiện tốt mọi yêu cầu của bác sĩ thì sẽ mau bình phục.

Khải My bướng bỉnh:

– Tôi không thực hiện yêu cầu của ai cả. Anh đi đi!

– Thăm cô rồi tôi sẽ đi ngay.

– Anh đừng giả vờ tốt với tôi. Anh lên Đà Lạt với con Mẫn Khuê phải không ?

Khoa Trung cố giữ giọng điềm tĩnh:

– Đó là tình yêu của tôi.

Khải My buông lời hăm dọa:

– Anh còn quan hệ với tôi. Tôi không để yên đâu.

– Giữa tôi và cô không có gì cả.

Khải My gằn mạnh:

– Anh muốn chối bỏ à ? Không được đâu. Anh và Mẫn Khuê đi đến đâu tôi cũng chẳng buông tha 2 người.

Khoa Trung chán nản đi ra ngoài. Nói chuyện với ông bà Khải Tân anh chẳng được thông cảm mà nói với Khải My lại càng thêm chuốc oán. Ai cũng trách cứ Khoa Trung làm như anh tây ra tội vậy.

Thực tế là chính họ gây ra mọi nỗi trở trêu này.

Vì tình người, vì lương tâm thầy thuốc.

Bệnh tật hành hạ, Khải My buồn bã chán chường. Bạn bè chẳng ai đến ba mẹ cũng không vào thăm chỉ có mình chị Năm vào ra chăm sóc Khải My. Chị vỗ về an ủi vì bốn phận chứ cũng không mấy mặn mà.

Chị Năm bung com vào rồi lại bung đẹp. Khải My không chịu ăn uống gì cả.

Thấy chị Năm đi ra Khải My kêu lại hỏi:

– Ba mẹ tôi đâu ?

– Ông bà chủ đi vắng.

Khải My cất giọng than thở:

– Bộ họ muốn bỏ tôi rồi hay sao ?

Chị Năm phân trần:

– Không có đâu. Ông bà chủ có việc bận mà.

– Việc gì ?

– Tôi cũng chẳng rõ.

Khải My khoát tay cho chị Năm đi ra. Còn lại 1 mình cô buồn bã ủ ê.

Chẳng biết làm gì, Khải My ngồi gõ máy tính cho đỡ buồn. Cô truy cập trên mạng Internet tình cờ thôi đã phát hiện ra ca sĩ Phong Đình bị nhiễm HIV từ lâu. Anh ta đã phát bệnh nặng và đang điều trị ở Hàn Quốc.

Khải My thét lên kinh hoàng. Phong Đình bị bệnh có nghĩa là cô đã bị lây nhiễm HIV từ anh ta.

Bùn rùn đau đớn, Khải My ngã vật ra giường khóc ngất.

Thảo nào ở trung tâm cai nghiện cô bị bệnh hoại không hết, rồi ông Khải Tân đưa cô về đây điều trị. Ba mẹ lúc nào cũng buồn bã. Khoa Trung thì liên tục mua thuốc cho Khải My uống.

Mọi người đều biết Khải My bị bệnh, chỉ có cô là không biết.

Khủng khiếp thật! Khải My muốn phát điên lên vì bị bệnh. Tại sao Khải My bị vướng căn bệnh quái ác này ? Tại sao ?

Khải My thấy trước mắt là 1 màn đêm đen tối thê lương. Cuộc đời cô kể như chấm dứt. Tất cả đã chấm dứt. Hận ai hay hận chính mình ? Cuộc đời thanh xuân tươi đẹp trong phút chốc đã vứt bỏ đi. Đau đớn khôn nguôi. Đắng cay chòngh chất. Khải My nguyện rửa Khoa Trung đã gây tai họa cho cô. Còn gì nữa đâu, đời cô đang chìm xuống vũng sâu.

Hãy bỏ ta đi! Mọi người hãy xa lánh Khải My, kẻ bị bệnh AIDS đáng khinh bỉ. Mọi người hãy tươi cười đi. Người mẫu Khải My sẽ ngã gục vì chứng bệnh SIDA mỗi kinh hoàng của nhân loại.

Uất ức, tuyệt vọng, Khải My la hét, đập phá cho hả cơn tức giận căm hờn.

Mọi người trong nhà đều biết Khải My bị bệnh, chạy chữa để làm gì ? Chứng bệnh AISD này có tha cho ai ? Vướng vào rồi sẽ chết, cái chết đến chậm hay nhanh mà thôi. Khải My không thể ngồi chờ cái chết đến. Tinh thần hoảng loạn, cô muốn phát điên lên được.

Khải My ra đi vì căn bệnh quái ác này, có ai tiếc thương cô không ?

Dẫn vật, ray rứt, bồn chồn, tuyệt vọng, Khải My muốn gào to cho thấu cả đất trời. Tại ai ? Tất cả cũng do cô. Biết Phong Đình là tên ăn chơi phóng đảng mà cô dính vào hẳn để rồi ôm hận nghìn năm.

Thà cái chết đến bất ngờ không biết trước chứ ngồi đếm từng ngày chờ cái chết đến với mình dường như không ai có thể chịu nổi.

Không thể âm thầm ngồi nguyên rửa số mạng trớ trêu. Tự mình gây ra thì phải gánh lấy hậu quả. Khải My đã phần nào lấy lại được sự bình tĩnh. Cô không thể oán trách ai được.

Bị thương đau đớn tột cùng, người ta cũng sẽ không còn thấy đau nữa. Con bệnh hành hạ thể xác Khải My quằn quại, hành hạ tinh thần giá buốt, nhưng tất cả rồi sẽ qua, cái chết đến nhẹ tênh thì cô sẽ không lo sợ gì cả.

Khải My biết cô phải làm gì trong giây phút cuối cùng trước khi từ giã cõi đời.

"Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi

Đề 1 mai vượn hình hài lớn dậy.

Ôi, cát bụi tuyệt vời

Mặt trời soi 1 kiếp rong chơi...

Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi

Đề 1 mai tôi về làm cát bụi.

Ôi, cát bụi mệt mỏi

Tiếng động nào gõ nhịp khôn nguôi..."

Giây phút cuối cùng, Khải My muốn quên tất cả nhưng cũng muốn nhớ thật nhiều.

Khải My sẽ trở về với cát bụi hư vô. Khải My sẽ ngủ giấc nghìn thu yên ả không mộng寐 chiêm bao.

Giây phút cuối cuộc đời thêm được nghe tiếng ai hát. Nhưng âm thanh như lời ru dịu ngọt để hồn chìm vào khoảnh khắc chơi với.

"Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi

Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệt

Trên 2 vai ta đôi vàng nhật nguyệt

Rọi suốt trăm năm 1 cõi đi về...

Lời nào của cây lời nào cỏ lạ

1 chiều ngời say, 1 đời thật nhẹ... ngày qua

Vừa tàn mùa xuân rồi tàn mùa hạ

1 ngày đầu thu nghe chân ngựa về... chôn xa...

Mây che trên đầu và nắng trên vai

Đôi chân ta đi, sông còn ở lại

Con tim yêu thương vô tình chợt gọi

Lại thấy trong ta hiện bóng con người..."

Xin trả nhân gian lại 1 người Khải My về với hư không cô tịch. Con tim yêu thương vẫn gọi nhưng vẫn không còn thấy bóng dáng con người nữa đâu.

Xin trả nhân gian lại cho ba mẹ. Mong 2 đấng sinh thành đừng buồn đau.

Xin trả nhân gian lại cho Khoa Trung và Mẫn Khuê, mong 2 người thứ tha. 1 lần làm lỗi, 1 kiếp xót xa. Nhân gian dành lại cho 2 người, Khải My mãi mãi đi xa, 1 chuyến đi không bao giờ trở lại.

Xin hãy thứ tha! Xin 1 đóa hoa cho người nằm xuống!

Khải My như chìm trong cơn mơ hư ảo giữa "đôi vàng nhật nguyệt rọi suốt trăm năm cho cô 1 cõi đi về".

Bềnh bồng trong gió, bềnh bồng trong mây, Khải My nhẹ lướt đôi cánh mỏng cát cao tiếng hát.

"Tình là làn gió cất tiếng hát giữa nhân gian, vang lời ca ngâm nga đến tuyệt vời.

Còn lại đây quanh em những phút thần tiên mà vì đâu tan ra thành khói lan trời..."

Tất cả đã tan ra thành khói lan trời...

Và người lơ lửng giữa gió ngàn bay...